

zuje kot izgubljenega raja ali privilegirane kraja za stik z neokrnjeno naravo, temveč kot eno bivanjskih možnosti, ne boljše ne slabšo. Brez lažne avreole v tekstu ni niti patine, in kar dobimo, je

Wilhelm in Helga Strube

KEPLER

Založba Obzorja, Maribor 1992

Wilhelm in Helga Strube sta zakonca (ki se ukvarjata s pisanjem biografij), ki v slovenskem knjigotrškem prostoru nista popolnoma neznana; pred leti je Založba Obzorja izdala njuni biografiji zakoncev (spet!) Pierra in Marie Curie ter Nikolaja Kopernika, tokrat pa se v isti zbirki – Veliki ljudje – predstavljata še z biografijo o prvaku astronomije 16. in 17. stoletja Johannesu Keplerju. Strubejeva se Keplerja lotevata sinhrono, se pravi, da ju poleg njegovega ustvarjanja oziroma odkrivanja, poleg njegovega notranjega in zunanjega življenja ter potreb, ki iz tega izhajajo, zanima predvsem Kepler v času poznega 16. in prve

preprosta in pitna zgodba o ljubezni. Večernica, če hočete, vsekakor pa dober primerek svojega žanra, kakršnih na Slovenskem od nekdaj primanjkuje. In to kar v vseh žanrih. (Zdenka Hribar)

polovice 17. stoletja (knjigo bi morda lahko označili tudi kot »dvojno biografijo«, zakaj ob Keplerjevem življenjepisu se nam pred očmi sočasno razkriva življenjska ter poklicna pot njegovega prijatelja ter finančnega zaščitnika vojvode in generala Albrechta Wallensteina) ter vplivi taistega časa na znanstvenika, ki mu je uspelo dokazati Kopernikovo hipotezo o obliki zemlje, ki mu je uspelo odpreti pot dinamičnemu pojmovanju astronomske znanosti, pa zato ni pristal na grmadi. Morda o Keplerju več kot sicer zelo korektno spisano biografsko čtivo Strubejevih pove njegov izrek: »Nihče ni na tem svetu samo zase, temveč je vsakdo prejel svoje darove, da bi jih lahko koristil za druge.« (Tadej Čater)

Borut Korun

STOPINJE BOGA ATONA

Mladinska knjiga,

Ljubljana 1992

Da bo Borut Korun spisal uspešnico, potem ko se bo vmil s svojega »novega« potovanja, smo vedeli, še preden je knjigo sploh dokončal oziroma izdal. Jasno, kdo izmed nas pa ne posluša »štrlečih ušes« in »odprtih oči«, ko mu nekdo pripoveduje o zanimivostih in doživetjih s poti po krajih, ki so nam dostopni tako rekoč le s prstom po zemljevidu, koga izmed nas ne zanima pripovedovanje o »nekaj čudnih ljudeh«, ki so se sredi puščave prehranjevali z nekakšni-

mi iztrebki ptic, ki so jih te puščale, ko so se vračale iz toplih v zmerno tople kraje. Korun je pravzaprav odličen strellec; tako kot zna z malokalibrsko puško zadeti Rajmond Debevc, tako zna s persom streljati tudi Borut Korun. Čar njegovih nabojev je v njihovi zgoščeni in jedrnatih pripovedi, začinjeni z nekaj zanimivostmi (in osebnimi doživetji) ter predvsem (kadar seveda ne pretirava) v njihovi enciklopedični nabitosti, ki bralcu impresivnejših čtiv, kamor potopis vsekakor sodi, daje – lažen ali ne – občutek poglobljenega branja. To pa je struna, na katero je marsikdaj vredno odigrati. (Tadej Čater)